

למקום ולשיטת הרמב"ם דהוי אין בו דעת לשאול א"כ למח לן עוד טעם דאין מחזיקין
 סומא ממקום למקום. והנראה דבאמת עדיין קשה לשיטת הרמב"ם דס"ל דהטהרות ברה"י
 והסומא ברה"ר דספק סמא אלא היכא דגם על הטהרות נולד הספק מב' רשויות אז אמרינן
 דטהור א"כ עוד חקשי הא דבדליים טחור משום דחשיב דבר שאין בו ד"ל א"כ הא הוי ממש הך
 הן בדבר שיש בו ד"ל אלא דהשרץ הוא עחה בדבר שאין בו ד"ל א"כ הא הוי ממש הך
 דינא דהטהרות ברה"י והסומא ברה"ר ולא איכפת לן כלל על השרץ ואמאי טחור הכא
 בדליים מאי איכפת לן מה דהשרץ הוא אין בו דעת לשאול כיון דהעיקר על מה שאנו
 מספקין הן הדליים והווי יש בו דעת לשאול. והנראה דהנה הא דאמרינן דהיכא דהטהרות
 ברה"י והסומא ברה"ר הו"ל ספק סומא ברה"י ולא איכפת לן מה דהשרץ הוא ברה"ר
 משום דהא דספק סומא ברה"ר טחור הלא גם ברה"ר הא הוי ספק אס' נגע או לא נגע אלא
 דגזיה"כ הוא בדיני סומא דספק כזה טחור אבל הא ודאי דגם ברה"ר לא יצא מידי ספק
 נגע כי אם דזה דין בדיני סומא דברה"ר הוי ודאי דין סומא ולכן היכא דהטהרות
 הן ברה"י ומספקא לן על הטהרות שפיר אמרינן דהוי ספק סומא ברה"י כיון דהטהרות
 הן ברה"י ספק נגע ואף דהסומא היא ברה"ר כיון דדין רה"ר לא מגרע הספק אלא דעל
 ספק רה"ר נתנה תורה דין טהרה והלא עחה מספקא לן על הטהרות שהם ברה"י, והדין
 דברה"ר טחור אין מפקיע הספק מהטהרות, דברה"י כיון דהוי עליהם ספק הרי ספק זה
 הוי ספק סומא ברה"י דספיקו סמא משא"כ היכא דאין מחזיקין סומא ממקום למקום,
 דהנה הך דינא דאין מחזיקין סומא ממקום למקום הלא אין זה דין מסוים בסומא כי
 אם זה דין בכל התורה כולה דאין מחזיקין ממקום למקום, ואי אמרינן על השרץ דאין
 מחזיקין אותו ממקום למקום, הרי אין כאן ספק כלל על הטהרות דכיון דדין דאין מחזיקין
 הלא אין זה דין בסומא כי אם דין בכל התורה כולה, אולם דעוד יש לדון בזה דכיון
 דבספק סומא ברה"י לא מהני חזקה ה"נ לא אמרינן אין מחזיקין סומא ממקום למקום
 אם הסומא יש עלה דין ספק סומא ברה"י אולם כיון דהשרץ אין בו דעת לשאול והוי
 עליו ספק סומא בדבר שאין בו ד"ל שייך שפיר לומר אין מחזיקין סומא ממקום למקום
 וכיון דאמרינן על השרץ דאין מחזיקין ממקום למקום והדין דאין מחזיקין הוא דין
 דכל התורה כולה הלא אין לבו ספק כלל על הטהרות דיש בהן ד"ל שהן ספק סומא ברה"י
 אלא דבעינן שהשרץ יעשה לנו ספק על הטהרות דבספק על הטהרות שהן יש בו ד"ל והוי
 ספק סומא נחזיק אח השרץ והוי זה ממש שתי רשויות ולפי"ז נמצא דצריכין אנו לשני
 הסעמים דמטעם דאין מחזיקין לחוד לא הי' מהני דאי הוה על השרץ דין יש בו דעת
 לשאול לא הי' אמרינן אין מחזיקין סומא ממקום למקום דבספק סומא ברה"י לא מהני
 חזקה וע"ז בעינן להטעם דהוי ספק באין בו ד"ל וממעט דאין בו דעת לשאול לחוד לא
 הי' מהני הכא כיון דכל הספק הוא על הטהרות והטהרות הלא הן יש בו דעת לשאול ואף
 דהשרץ הוא באין בו דעת לשאול מ"מ הא הוי זה כמו הסומא ברה"ר והטהרות ברה"י
 דקיי"ל דסמא דהא דהסומא היא ברה"ר לא מגרע לן הספק מהטהרות. אבל כיון דהשרץ
 הוא אין בו ד"ל ואין עליו דין ספק סומא כלל דאין מחזיקין סומא ממקום למקום
 הרי אין כאן ספק כלל על הכלים דיש בהם דעת לשאול וכל הספק נעשה כי אם בצירוף
 השרץ דאין בו דעת לשאול ובהספק דעל הכלים צריכים אנו להתחזק את השרץ ממקום
 למקום והרי זה זה ממש ספק שתי רשויות דבצירוף הרה"ר הני' הספק דקיי"ל דטהור
 ושפיר מיושב דברי הרמב"ם דצריכין אנו לשני הסעמים.

כדין לולב במקדש שבועה

סוכה

רמב"ם פ"ו מהל' סוכה ה"טו עצי סוכה אסורין כל שמנת ימי החג בין עצי דפנות בין
 עצי סכך והקשה הרא"ש בפ"ק דשם דהרי כל הדינים האסורים בסוכה הוא דוקא
 בסכך כדלקמן גבי פסלת גרן ויקב וגם הכא מאי דאסורי עצי סוכה היינו דוקא הסכך

והנה בתא דקיי"ל דסוכה גזולה פסולה חרי מבואר בסוכה דף ל"א דהיכא דגזול קרקע
 באנו למחלקת ר"א ורבנן אמ קרקע נגזלה ואם נגזלת פסולה משום סוכה גזולה ואף
 דלא הוי גזולה בחסכך וקשה דמאי שנא משארי פסולין כמו דבר המקבל טומאה וגידולו
 מן הארץ דלא פסול אלא בסכך ומ"ש גזול דפסול גם בדפנות.
 ונראה לומר דהא דגזול פסול אין זה מקרי פסול בהסוכה כי אם דהוי דין דקיום המצוה
 דבגזול לא יצא ידי חובה מצוה וע"כ זהו החלוק שביניהם דהנך פסולי דדבר
 המקבל טומאה וכו' הוי דברים הפסולים בסוכה וע"כ לא שייך זאת אלא בסכך דהכשרו
 דסוכה נעשה רק ע"י הסכך משא"כ גזול דהוי דין בפ"ע בקיום המצוה ע"כ שפיר אמרינן
 דכיון דקיום המצוה הוי גם בדפנות וכדילפינן לה לדפנות ג"כ מקרא דבסכך ע"כ שפיר
 שייך גזול גם בדפנות.

וראי' לזה מהא דקיי"ל דבשאר הימים לא בעינן לכס אף במקדש דהוי דאורייתא ושאר
 פסולין נוהגין בשאר הימים במקדש וכמבואר כ"ז במלחמות פ' לולב הגזול וכבר
 עמדו ע"ז כל הראשונים אכן נראה דבאמת המצוה דולקחתם לכם והמצוה דושמחתם שתי מצוה
 הן ואין למדין זו מזו אבל הרי זאת פשיטא דגם במקדש בעינן דוקא הנך ד' מינים
 ובע"כ דהקרא דושמחתם קאי על הנך ד' מינים הכתובים קדם וע"כ בעינן בהו שיהיו
 כשרים ג"כ דהנך כולוהו בחד קרא כתיבי והיכא דכתיבי הד' מינים כתיב שיהיו כשרים
 וממילא דקאי ע"ז הקרא דושמחתם משא"כ בגזול ושאל אין זה דבר הפוסל בהמין כ"א
 דהוי דין בפ"ע בקיום המצוה דבגזול ושאל לא יצא ידי חובתו וכיון דהוי דין בפ"ע
 בקיום המצוה ע"כ שפיר אמרינן כיון דהמצוה דושמחתם הוי מצוה בפ"ע ע"כ אין ללמוד
 אותה ממצוה דולקחתם ושפיר יוצא גם בגזול.

ולפי"ז לפי"מ דאמרינן בסוכה כ"ז ע"ב כשם שאין אדם יוצא ידי חובתו בלולבו של
 חברו כך אין אדם יוצא ידי חובתו בסוכתו של חברו הרי סוכה דגזול לא הוי
 דבר הפוסל בסוכה כי אם דהוי דין בפ"ע דלא מקיים בגזול מצוה סוכה כיון דגם בד'
 מינים כן והגמ' מדמי להו להדדי לולב לסוכה ונתבאר מהא דגזול פסול גם בדפנות
 דקיום מצוה סוכה הוי גם בדפנות וכל הנוגע למצוה סוכה שייך גם בדפנות ולפי"ז
 הרי ניחא מה שפסק הרמב"ם דגם דפנות סוכה נאסרים דס"ל דאיתקש סוכה לחגיגה היינו
 כל מה שמקיים בו מצוה סוכה ושפיר שייך גם בדפנות.

בענין מודר ומישבע מפי אחרים

כתובות

רמב"ם פ"ב ה' אמרה יקדשו ידי לעושיהן או נדרה שלא יהנה במעי' אינו נאסר במעי'
 לפי שידיו משועבדות לו וכו' אבל צריך הוא להפר שמא יגרשנה ותהא אכורה
 לחזור לו ע"כ. עי' בכ"מ שהק' דחרי מעי' הוי דשלב"ל דא"י לאסור רק באסרה ידים
 לעושיהן וכדמבואר בסוגי' דכתובות נ"ט, א"כ הרי בלאו פעמא דמשועבדות לו אינו חל
 הנדר, ותירץ דלפי המסקנא דמשני שאני קונמות דקדוה"ג גינהו חלים אף על דשלב"ל,
 יע"ש. אמנם קשה ע"ז דביבמות פ' האשה רבה מייתי מהא דר"ע אומר יפר דס"ל אדם
 מקנה דשלב"ל, משמע דלמ' ד אין אדם מקנה ל"מ, ועי' בהוס' קידושין פ"ג שכתבו כחי'
 הכס"מ וצ"ב.

והנה ברמב"ם פ"ה שבועות ה"ד וז"ל בד"א כשנשבע על דבר שאינו ברשותו כגון שנשבע
 ראובן על שמעון שלא ילך בסחורה וכו' אבל אם נשבע ראובן שלא יכנס שמעון
 בכיתו ושלא יהנה מנכסיו ועבר שמעון ונכנס לביתו של ראובן ונהנה מנכסיו וכו'
 ושמעון חייב שעבר על דבר האסור לו לעשותו וכו' ע"כ וע"ש, ובסור יו"ד רל"ו כתב
 ע"ז שאינו מובן דכיון דשבועה הוי איסור גביר איך יכול לאסור על חברו, ובלח"מ
 הק' עוד דהרי בנדר עצמו ס"ל להרמב"ם בפ"ה מנדרים דהמודר אינו לוקה רק המדיר,